

Sebők Zsigmond:
A KIS SÁNTA FIÚ

Volt egyszer egy kisfiú. Ennek a fiúcskának hibás volt az egyik lába, úgyhogy csak mankóval tudott járni, minélfogva a gyermekek játékában ritkán vehetett részt.

Eleinte ő is beleelegyedett a játékba. Mikor a fiúk fogósdit játszottak, ő is velük futott, de olyan lassan bicegett kis mankója segítségével, hogy mindig elmaradt tőlük. Ha pedig ő volt az, akit meg kellett fogni, alig tett néhány lépést, tüstént utólérték.

– Veled nem játszunk, mert te sánta vagy és nem tudsz futni, – mondogatták a fiúk.

A kis sánta fiú félreállt és szomorúan nézte társait, akik vidám zajjal kergették egymást. Ej, ha nem lenne sánta, ha eldobhatná a mankóját, be boldog lenne!

Máskor labdáztak a fiúk. A béna is bekérezkedett a játékba és be is vették. De bár őt a legkönnyebb helyre állították, nem tudta a labdát elég gyorsan elkapni és nem tudott elég ügyesen a labdadobás elől kitérni. Aki megdobta őt, nem örvendett ennek.

– Hiszen csak a sántát dobtam meg! – gondolta.

Ha pedig ő nem tudta eltalálni a megdobandót, bosszúsan mondogatták társai:

– Ej, evvel a sántával nem lehet labdázni!

Végre is elkergették szegény fiút. A sánta megint félrevonult és könny szivárgott végig arcán.

– Óh, ha én olyan ügyes lennék, ha én úgy tudnék futni, mint akár a legkisebb fiúcska.

A béna fiúcska lassankint teljesen elmaradt a fiúktól, nem kereste föl többé őket, magában járt-kelt, magában élt. Nem volt más pajtása, csak a kis mankója. Az eleget vigasztalta, mikor együtt tipegtek:

– Top, top, kis pajtásom, ne búsulj! Top, top, én, nem hagylak el. Top, top, ha el akarsz esni, támogatlak. Top, top, ha lassan is, de azért mi ketten mégis eljutunk oda, ahova akarunk. Top, top, én nagyon szeretlek téged, kis pajtásom!

A fiú meg is vigasztalódott, mert türelmes és szerény gyermek volt. Azt felelte mankójának:

– Top, top, kis mankókám, bocsáss meg, hogy panaszkodtam. Top, top, én sem hagylak el. Top, top, hálátlan lennék, ha elfelejteném, hogy te segítesz engem járni, te támogatsz, ha el akarok esni. Top, top, lassacskán csak eltipegünk mindenhova, ha nem is járunk széleseben, legalább orra sem bukunk. Top, top, nagyon szeretlek, egyetlen pajtásom, kis mankóm!

De ha magába vonult is a kis sánta, akadt elég rossz fiú, aki mégsem hagyta békén. Amint meglátták, elkezdtek csúfolni:

– Nézzétek a sántát! Sánta, sánta, sánta!

Volt olyan vásott fiú is, aki megdobta kővel, aztán ezt kiáltotta:

– Hé, te sánta, fogj meg, ha tudsz!

Olyan gonosz fiú is került, aki gáncsot vetett a lába elé, hogy a kis sánta végigterült a földön.

De, mint mondtam, nagyon türelmes volt szegényke. Föltápászkodott a földről és ezt mondta:

– Top, top, kis mankóm, sebjaj! A kő megütött, de majd elmúlik a fájdalom, a föld kemény volt, de majd kiheverem azt is. Top, top, kis mankóm, ne törődjünk a rossz fiúkkal!

A kis mankó pedig bosszús volt, szeretett volna kissé a rossz fiúk hátán táncolni, de nem mondta haragját. Csak annyit mondott:

– Top, top, ne törődjünk velük, kis gazdám. Top, top, nem tudják azok, hogy van valaki, aki azt a követ, amit rád dobtak, eltette és azt a fiút, aki gáncsot vetett neked, följegyezte. Top, top, megkapják azok érte a büntetést, te pedig, jó kis türelmes gazdám, a jutalmat!

Mégis azonban, mikor a fiúcska ágyában feküdt, gyakran lopózott könny a szemébe. Elgondolta magában, milyen lenne ő, ha nem volna béna, és úgy futkosna az erdőn, mezőn, pillangó után, mint más fiú. Úgy szeretett volna, ha csak egy napra is olyan lenni, mint gyermektársai, olyan ép, olyan ügyes, olyan vidám. Csak egy napra! Mikor elaludt, kedves álom ringott ágya fölött. Azt álmodta, hogy nem sánta többé, béna lába kiegyenesedett, tudott futni, ugrálni... Elment a fogósdit játszó fiúkhoz. Ő volt az üldözött. Valamennyi fiú kergette, de egyik sem tudta megfogni, mert oly gyorsan futott előlük, mint a szél. Óh, mily gyönyörűség az! Aztán a labdázókhoz ment. Amint kirepült a labda, menten elkapta és azonnal hátba vágta vele a futó fiút. Aztán neki kellett futni.

Villámgyorsan nyargalt végig a téren s mikor a labdát feléje dobták, ügyes hajlással elkerülte... Istenem, mily boldog volt!

Ez azonban csak álom volt. Mikor reggel felébredt, még jobban érezte bénasága szomorú voltát.

Egy reggel a kis mankó hasztalan szólítgatta az ágyból a fiúcskát:

– Top, top, kis gazdám, kelj föl! Ilyen sokáig még sohasem hevertél.

A fiúcska ezt felelte:

– Top, top, kis mankóm, szívesen fölkelnék, de nem tudok. Olyan gyöngye vagyok, hogy mozdulni sem tudok és ha megmoccanok, fáj mindenem!

A kis mankó nem felelt erre. Némán állt az ágy fejénél, ahova gazdája támasztotta és hallgatta a fiúcska nyögését. Egyszer aztán megszólalt:

– Kis pajtásom, én csak szemre voltam a te mankód, valójában nem.

A fiúcska csodálkozott.

– Hát mi voltál valójában? – kérdezte.

– Engem a jó Isten küldött hozzád, hogy támogassalak bénaságodban. Én az égből jöttem. Nézz rám!

A fiú a hang felé fordult, hát azon a helyen, ahova mankóját támasztotta, egy angyal állott. Éppen akkora volt, mint ő.

– Kelj föl, pajtáskám, – mondotta az angyal. – A jó Isten megjutalmazta szenvedésedet. Kelj föl, pajtáskám!

A fiúcska fölkel. Hát ni, nem volt már béna a lába. Olyan könnyen ugrott talpra, mintha soha sem lett volna sánta. És oly könnyű volt a teste, mintha szárnya lenne.

Csakugyan szárnya is volt.

Az angyal átkarolta a nyakát, ő is annak a nyaka köré fonta karjait és így repültek ki a nyitott ablakon az ég felé.

A fiúcskának társa fülébe súgta:

– Top, top, kis gazdám, ugye most gyorsabban megyünk, mint azelőtt?

A két kis angyal összenevetett és szárnyacskáik lágyan lebegtek a levegőben.

(1900/52.)

